

За божата кравица

Веднъж през отворен прозорец взе малка божа кравица в някаква стая и кацна на една дебела прашна книга. Над книгата седеше наведен стар човек, с голям нос и очила. С изцапани от мастило пръсти той прелистяше пожълтелите страници. Старият човек търсеше вътре нещо да напише приказки за децата.

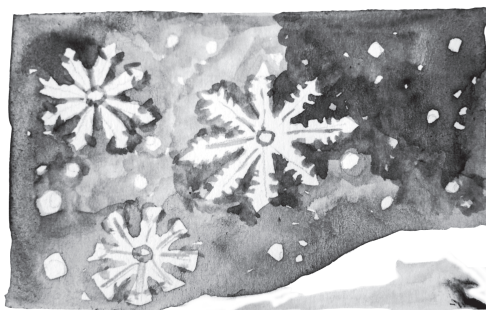
Когато над главата му бръмна малката буболечица и кацна над книгата, той вдигна глава. В големия му нос влезе миризма на поле и лято и той си каза: „Я почакай малка божа кравице! Ти ще ми помогнеш да напиша приказките!“. И без да се бави, той я улови, затвори я в малка стъклена кутийка и всеки ден сядаше на масата, гледаше я и пишеше. Всяка черна точица от нейните червени крилца му разказваше чудесни приказки за полето и сините реки сред него, за полските цветя, за водните кончета и за облаците.

И старецът пишеше бързо лист след лист и бързайки, не забеляза, че малката буболечица бе престанала вече да живее.

Той написа цяла малка книжка нови, неразказвани дотогава пресни приказки, името му бързо се прочу навсякъде и децата четяха книжката и се радваха. Рад-

ваха се и не знаеха, че всичко това старецът бе прочел върху червените крилца на малката божа кравича, която умря забравена и неизвестна.

Вълшебната шейна

Защо бе дошъл Здравко на пързалката, сам не знаеше. Той нямаше нито шейна, нито кънки, а пък малките дрипави вестникопродавчета никой не взема да ги повози. Преди два месеца умря и майка му и той остана съвсем самичък в света. Цял ден скиташе из улиците и продаваше вестници. Из улиците вървяха тълпи весели хора с покупки в ръце. Добре облечени деца бързаха нанякъде. Без да усети, повлечен от навалищата, Здравко се озова на пързалката. След него куцукаше трикракият проскубан Барончо, а в пазвата му мърдаше едно прибрано по пътя полуумряло от студ гардже.

Те спряха в подножието на дългата стръмнина, почерняла от весела тълпа. Ах, каква лъскава, чиста пързалка! Какви чудесни шейни! Фррр – фучат отгоре те. Долу извиват бързо. Някои се прекатурват по сред общ смях. После всички пак се връщат, теглени нагоре. Боядисани, лакирани, с кормила като на автомобили. Някои имат звънчета, други са с тръби, а една дори със запалено фенерче.

С помръзнало носле, с ръце в джобовете, Здравко потупва с крака скриптящия сняг и се прехласва. До него седи Барончо. Той трепери от студ и страх и

гледа в очите своя господар. „Какво, Барончо, искаш да се повозиш ли? – погали го Здравко по главата. – Или те е страх? Ех, батинка, съвсем не е страшно то! Тъкмо е за теб. Вместо да куцукаш – изведнъж – фпрр! – от единия край до другия!...“

– Вардааа! – профуча в тоя миг голяма тежка шейна с пет-шест момчета и момичета. Тя едва не катурна малкия вестникопродавач. Но затова пък сама се обърна и всички се натъркаляха в страничния сняг.

Здравко се усети виновен и се приближи да дигне шейната. А освен това нему тъй му се искаше поне да пипне тая хубава блестяща шейна.

– Хей, дрипльо, какво се пъхаш там? Я се махай! Не стига, че заради теб се обърнахме, ами и сега се пречкаш! – извика едно от момчетата с бяла фланела, с калпак и ръкавици.

– Аз исках да ви помогна – отвърна кротко малкият вестникопродавач. После като поглади кормитото, унесено добави:

– Колко е хубава!

– Ха-ха, харесва ли ти? – изсмяха се другите. – Я тогава, повози я догоре. Хем така по-добре ще ни помогнеш!

„Защо да не я повозя, щом не мога аз да се возя на нея?... – помисли си Здравко. – Пък нали съм виновен, че паднаха заради мен?“

И без да се двоуми, той се впрегна във въжето и потегли нагоре по стръмнината тежката шейна. От страни вървяха другите и се биеха с топки сняг. Барончо подскачаше с трите си крака след своя господар.

На върха момчетата и момичетата от шейната веднага се настаниха и се спуснаха лудешки надолу. Здравко ги гледаше усмихнат и доволен, като че сам той беше в шейната.

Пързалката бе вече опустяла. Снегът ставаше синкав. Далеч в града блеснаха лампи. Барончо изским-тя и досегна с крак своя господар.

Мразът ставаше по-лют. Наоколо бързо тъмнееше. Двамата приятели тръгнаха сами към града. В пазвата на вестникопродавчето промърда гарджето. „Нищо, нищо, потърпи. И мене ми е студено, но ще потърпим... Още малко и ще мине. Щом се спуснем, и ще стане по-топло – мърмореше Здравко. – Фуу, че реже тоя ветрец... Като че камшици шибат.“

Когато стигнаха долу на завоя, Здравко се спря и изви глава. Ах, как блестеше сега – като сребърна – цялата опустяла пързалка!

Месецът бе изгрял. Нямаше жива душа наоколо. А, не! Какво е това там горе – на самия връх? То расте, расте и бързо иде насам като голям светъл облак. Ааха! Та това било пак шейна. Навярно закъсняла, последна! Ето тя иде все по-близо, расте. Тя е със звънци, с лампички. Но каква е чудна! Няма такава друга. Голяма, бяла, цяла лодка, не шейна. Звънчетата пеят като малки камбани. Какви хубави фенерчета! Сякаш свещи, като тия, дето ги палят по елхите! И вътре – никой! Само едно малко-малко момченце, колкото Здравко, но цяло облечено в бяло и усмихнато. Изведнъж чудесната шейна спря до малкия вестникопродавач и детето отвътре му извика:

– Хайде, качвай се по-скоро де! Ела да се повозим!

Здравко не смее. Той не вярва, че викат него.

– По-скоро, по-скоро де! Нали виждаш, че ида за теб? Качвай се!

Без да се помни от радост, Здравко се качва вътре. Изведнъж и студът и умората му изчезват. А чудесната шейна се обръща сама. Без някой да я тегли, тя

тръгва нагоре по стръмнината. Звънчетата пеят, пеят. Пъстрите фенерчета озаряват бялото момченце. То е хванало ръката на малкия вестникопродавач и усмихнато го пита:

– Е, хубаво ли е така?

Здравко иска да му отговори и изведнъж извиква:

– Спри, спри! Барончо остана! Да вземем и него!...

– Ще го вземем, ще го вземем – отговаря бялото момченце и спира. Барончо запъхтян стига до шейната и скача вътре. И отново потеглят.

„Колко е дълга тая пързалка! – мисли си Здравко. – Ето горичката се загуби и градът вече не се вижда... А шейната лети нагоре. Звънчетата пеят, пеят, като малки камбани. Лампичките светят като големи пъстри звезди. Ах, колко е хубаво! Дано не свършва!..

– Ами кога ще се спускаме? – пита той.

Бялото момченце се усмихва повече и прегръща малкия вестникопродавач.

– Моята шейна не слиза надолу, тя се плъзга нагоре – все по-нагоре и по-нагоре, при звездите и небесните снегове! – отговаря то и целува Здравко по челото.

* * *

На заранта, когато децата с голямата шейна дойдоха пак да се пързаят, едно от тях извика:

– Я вижте там нашият вчерашен познайник замръзнал с куцото куче. Гледайте, гледайте – в пазвата му умряла гарга!...

Неговършена приказка

То било много отдавна. Една заран, когато утринникът подканял всички окъснели звезди да се прибират, само една останала на небето, без да забелязва, че вече се съмва. Тя гледала надолу към земята. Там, из широкото поле, се скитало без път малко загубено детенце и плачело самичко. Дълго гледала отгоре звездата. От очите ѝ капнали няколко сълзи над земята и тя се скрила.

Там, дето паднали сълзите на звездата, през пролетта изникнала малка, незабелязана тревица, която хората наричат млечок или глухарче. През лятото, след като разцъфне, на високите му кухи стебълца се издигат нежни въздушни кълбенца, изтъкани от копринена паяжина. И когато вятърът полъхне, те тръгват с него към небето.

Ти си виждала, нали, тия бели деца на звездата, летящи над полето все по-високо и по-високо — те търсят изгубената си майка. Дали ще я намерят някога, никой не знае. И приказката не казва.

Но всяко лято хиляди и хиляди такива малки кълбенца, малки цветни души, чужди на земята, се запътват нагоре, към звездите — и някога поне едно-едничко от тях все ще намери майката звезда.